У лузі Маківка весною зацвіла,
Проміж других квіток як жаром червоніла
До єї раз у раз літа бджола,
Бабок, метеликів над нею грає сила.
Пройшов день, два, і з неї цвіт опав,
І Маківка осиротіла;
Бджола на іншій квітці сіла,
Ту погань метелів мовби лихий забрав.
Дівчино-серденько! жартуй, поки є врем’я,
Жартуй, да не глузуй із бідних парубків;
А то мине весна твоїх годів,
Покине і тебе дияволове плем’я.